

efter en meget indskrænket Maalestof paa Grund af, at Lagationen af Staden for dette Areal blev foretaget, dengang det stod under Vand. Staden blev som Følge deraf kun vurderet til 30,000 Kr., hvorimod den, da Vandet var tappet af, blev vurderet til 120,000 Kr. Nu foreligger her et Stykke Land, som er under Drift, som har en Værdi, der er anslaaet til 160,000 Kr. Nu er det, der spørges om: Vil Staten laane de Mænd, der staa i Spidsen for dette Foretagende, 50,000 Kr. efter det, som ellers staar deri, fordi de bleve faa uheldig stillede ved denne Naturbegivenhed? Og dertil er det, at her foreslaas et Laan af 50,000 Kr. med en Tilbagebetaling af 2 pCt. hvert Aar og 4 pCt. Rente i den Tid, man nyder det. Jeg vil tillade mig at spørge, om det skulde være noget Ene-staaende, at et saadant Laan gives. Mig forekommer det, at man vil kunne finde ikke faa Exempler paa, at, hvor Folk have fastet sig i Bred-schen for at sætte almenyttige Foretagender i Værk, har man, naar de kom til Staten og bade om Hjælp, spurgt dem om, hvad de selv havde gjort, og saa har man hjulpet dem, naar man har set, at der har været gjort noget Alvorligt fra deres Side. Jeg kan altsaa for det Første ikke indrømme, at det skulde være Krav paa Erstatning, og for det Andet kan jeg ikke indrømme, at det skulde være Noget, der ikke havde offentlig Interesse. Men naar det har en offentlig Interesse, og det er en Kjendsgjerning, at en Naturbegivenhed har ødelagt en Landstrækning for de Paa-giældende og voldet dem store Bøfotninger for at bringe den igjen i dyrkbar Stand, siger jeg, at det vilde forekomme mig rimeligt, om Staten kom dem tilhjælp ved et saadant Laan, hvor der ikke er den mindste Fare ved at give Laanet. Saaledes vil jeg bede Thinget om at opfatte dette Forslag og ingenlunde, som om det skulde være et Krav paa Erstatning fra Statens Side.

Holstein-Ledreborg: Det interesserede mig at høre den ærede Ordsfører meddele os, hvorledes denne Bevilling, hvis man nu tør kalde det en Bevilling længere, til Ralkbrænderifortet er blevet til, hvorledes den begyndte med en ganske lille ufslybtig Bevilling af 5,500 Kr. til at reparere det Bestaaende, hvorledes den ved Kanonbevillingen ifjor voksede op til over 100,000 Kr., og hvorledes den nu til Syvende og sidst uden Bevillingsmagtens Samtykke og Medvirkning, blot i Genhold til, hvad man ifjor havde talt med Krigsministeren om, og Løfter, der vare givne, og forandrede Standpunkter efterhaanden er voget op til at blive et helt nyt Fort til mellem 100,000 og 200,000 Kr. Det interesserede mig at høre, fordi det i disse Fider, hvor vi ligge i Forhandlinger om Kjøbenhavns Befæstning af lignende mystisk Art som dem, vi have drevet om de ser

Kanoner og dette her, er ret oplysende og advarende at faae at vide, hvad saadanne Transaktioner med den nuværende Krigsminister kunne føre til, og hvorledes saadanne tilsyneladende smaa Ufslybtigheder efterhaanden kunne voxe op til, hvad man ikke anede. Særligt kan jeg ikke negte, at jeg vilde have fundet det heldigere, om det ærede Medlem ikke havde insinueret, at jeg subsidiært sluttede mig til det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) med Hensyn til Fortet paa Stubben. Det ærede Medlem veed jo meget godt, at jeg er en ivrig Modstander af alle mulige Forter, der skulle anlægges ved Kjøbenhavn, baade paa Stubben og andre Steder, og altsaa er der heller ikke nogen subsidier Tilslutning fra min Side i dette Tilfælde. Jeg siger, at, naar man skal bygge et saadant Fort, hvad jeg anser for meget ubeldigt, saa er det bedre at gjøre det godt end at gjøre det daarligt. Paa samme Maade kunde det ærede Medlem ogsaa have sparet sin Tale om den Sværnslov, der fra vor Side er sat igjennem, da det ærede Medlem vil erindre, at dersom han havde stemt saaledes, som han tidligere havde stemt, og som vi foreslogte vilde Sværnsloven ikke være kommen til at se ud, som den nu ser ud. Med Hensyn til selve Sagen undrer det mig, at det ærede Medlem virkelig vilde gjøre Forsøg paa at hørde, at dette Fort Ingenting kostede. Det ærede Medlem var da ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Land, og dette Spørgsmaal har spillet en stor Rolle. Først var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) tilstede med en Forklaring om, at det betød Ingenting, thi Servituten var ikke paa Landet, den var kun i Vandet. Saa gjorde jeg opmærksom paa, at det var ikke en Smule bedre, at det ærede Medlem laa i Vandet, og saa køb den ærede Krigsminister op af Vandet og sagde, at det var paa Kysten. Jeg hørte den ærede Krigsminister afbryde et Medlem med den Bemærkning, at det hverken var i Vandet eller paa Landet, men paa Kysten, og denne dialektiske Mellemting blev saa fin, at man ikke kan opdagde, hvor den begynder og hvor den hører op. Nu var det ærede Medlem paa Veien til at indrømme, at det var Land. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at der var Vand derpaa, men det kunde hurtigt blive tørt og blive til Land. Der var imidlertid den Hage derved, at det ikke var frugtbart Land. Men det ærede Medlem maa jo vide, at det ikke er Meningen at dyrke dette Land med Kartofler eller til Høvebrug eller Saadant, men at det skal benyttes til Byggegrunde, og da er det aldeles ligeegyldigt, om det er frugtbart eller ikke; hvad det kommer an paa, er, hvor det ligger. De Grunde, hvorom her er Tale, beløbe sig ifølge den Oplysning, der findes i Borgerrepræsentationens Forhandlinger for den 4de Februar 1878, til mindst 370,000 Kv. Alen. Om disse